

τίνα ἀρετὴν δὲν κέκτηνται; καὶ ἐν τούτοις μακρὰν τοῦ νὰ ἐπαρθῶσι ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν ἐξοχότητι, θρηνοῦσιν ἀπαύστως ἐπὶ τῇ ἀναξιοτήτι των καὶ θεωροῦσιν ἐαυτοὺς, ὡς μηδαμινούς ὑπηρέτας, μὴ ἀναμένοντας ἄλλην ἀμοιβήν, ἢ τὴν δωρεὰν διδομένην εὐσπλαγχνίαν τοῦ ὑπεραγάθου ὄντος, ὅστις τοῖς τὴν ὑποσχέθη. Ἀποσπώμενοι τῶν γήινων ἀγαθῶν δὲν ἀγαπῶσι, δὲν ποθοῦσιν ἢ τὰς θλίψεις καὶ τοὺς σταυρούς. Ἐν τοῖς δακρύοις εὐρίσκουσι τὴν χαρὰν, ἐν τῇ ταπεινώσει τὴν δόξαν, ἐν ταῖς δοκιμασίαις κλίνην ἀναπαύσεως. Ἐὰν βράσιοντες αὐτῶν τὴν δεξιὰν σιαγόνα, θέλουσι στρέφει ἡμῖν καὶ τὴν ἀριστεράν· ἐὰν ἀφαιρέσῃτε ἀπ' αὐτῶν τὸ ἔνδυμα, θέλουσι σὰς ἀφήσει καὶ τὸν ὑπενδύτην. Καταδιωκόμενοι, φυλακίζόμενοι, βασανιζόμενοι ἐν βασανιστηρίοις, οὐδὲν ἄλλο ποιοῦσιν ἢ νὰ προσεύχωνται τῷ συγχωροῦντι αὐτοὺς Θεῷ· οἱ γλυκεῖς αὐτῶν λόγοι εἰσιν ἅειποτε λόγοι εὐλογίας.

Ἀλλὰ σταματῶ· Περὶ ἀνθρώπων ἄρα γε ὠμίλου ἕως τώρα; Οὐχί· περὶ μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἄς ἐγερθῇ ἡδὴ ὁ μὴ θεωρῶν τὴν θρησκείαν, ἢ ὡς ἀνθρωπίνην, ἐπινόει καὶ ἃς μοὶ εἶπη· Ἡδύνατο καὶ αὐτός νὰ πλάσῃ τοιαύτην θρησκείαν; νὰ μεταβάλλῃ τὴν φύσιν ἰδιοτελεῖ ἀνθρωπίνην φύσιν, καὶ νὰ ἐπινοήσῃ τὴν πίστιν, τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἀγάπην;

ΤΟ ΚΑΤΟΠΤΡΟΝ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Μήτηρ τις εἶχε τέκνον, ὅπερ ἐλάτρευεν. Ποτὲ δὲν ἀπέκαμνε νὰ τὸ θωπεύῃ καὶ νὰ τὸ ἀποκοιμίζῃ ἐπὶ τῶν γονάτων της. Ἐθλίβετο ἐπὶ τοῖς δακρύοις του, καὶ ἠγάλλετο ἐπὶ τοῖς μευδιάμασι του· ἐνόμιζε δὲ ὅτι οὐδὲν ἔλειπεν εἰς συμπλήρωσιν τῆς εὐτυχίας της, ὅταν τὸ τέκνον της ἔμαθεν, ἐκτεῖνον πρὸς αὐτὴν τὰς χεῖρας του, νὰ κράζῃ τὸ τόσῳ ἐκφραστικῶν· Μαμμά.

Ἐν τούτοις ἐνίστε ὡς σκιά ἡ μέριμνα διήρχετο τοῦ μετώπου της. Τὸ μέλλον καὶ ἐν αὐταῖς ἔτι ταῖς προσδοκίαις καὶ ταῖς ἐπαγγελίαις του τὴν ἀνησύχει· καὶ ἐζητεῖ παρὰ τοῦ βασιλέως τῶν πνευμάτων νὰ ἄρῃ χάριν αὐτῆς τὸν πέπλον, ὅστις ἐκάλυπτε τὸ μέλλον τοῦ υἱοῦ της. Ὁ βασιλεὺς τῶν πνευμάτων ἀντέτεινεν ἐπὶ πολὺ, πρὶν ἢ ἐπακούσει τῆς ἀπερισκέπτου αἰτήσεώς της· ἀλλὰ, τέλος, ἐνεπιστεύθη εἰς τινὰ τῶν ἀερίων ταχυδρόμων τὸ κάτοπτρον, ἐν ᾧ τὰ οὐράνια πνεύματα διεγίνωσκον τὸ μέλλον τῶν ἀνθρώπων.

Ὅταν ὁ κοιμιστὴς τοῦ ἐκλάμπρου ἐκείνου δώρου κατέβη εἰς τὴν γῆν, τὸ μὲν τέκνον ἐκοιμάτο οἴκοι, ἡ δὲ μήτηρ παρεδίδοτο παρὰ τὸ χεῖλος ἀβύσσου εἰς τοὺς ἀπελπιστικὸς βεμβασμούς της. Ἐνόμισεν ἐκυτὴν ἀπαλαγείσαν πάσης θλίψεως ὅταν ἔλαβεν ἀνὰ χεῖρας τὸ μαγικὸν ἐκεῖνο κάτοπτρον. Οὐχ ἤττον ἡ καρδία αὐτῆς, μὴ τολμώσης νὰ θεωρήσῃ εὐθὺς ὅ,τι ἐζητεῖ ἐν αὐτῷ, ἤρξατο καμπτομένη· ἔκλεισε πρὸς στιγμὴν τοὺς ὀφθαλμούς ὡς διὰ νὰ σκεφθῇ. Τῇ ἐφάνη τότε, ὅτι ὁ υἱὸς της ἐκοιμάτο ἐκεῖ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της παρὰ τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου· μειδίαμα ἐπλανᾶτο

ἐπὶ τῶν χειλέων του καὶ ἀκτὶς ἡλίου, οἶονεῖ εἰρυνευομένη τὰς οὐλὰς τῆς χρυσῆς κόμης τοῦ τρίχας, εἰσέδου ἐν αὐταῖς.

Τὸ ἐθεώρει φιλοστόργως· αἶφνης· Ὅχι, ἀνέκραξεν, ὅχι, δὲν θέλω νὰ μάθω τίποτε. Ἐὰν πρόκειται νὰ ὑποφέρῃ, δι' αὐτὸ τοῦτο ἡ ζωὴ μου, θέλει μοὶ καταστῇ ἐπαχθὴς· ἐν ᾧ ἴσως καὶ ἡ τελειότερα εὐτυχία δὲν ἤθελε μὲ εὐχαριστήσῃ, καὶ τότε θὰ ἤθελον νὰ ἡγνῶουν, ἂν θὰ αὐξήνθῃ ἡμέραν τινα. Καὶ διὰ τοῦτο δὲν θὰ τὸ λικνίσω πλέον ἐπὶ τῶν γονάτων μου; καὶ διὰ τοῦτο δὲν θὰ τὸ κατακαλύψω μὲ ἀσπασμούς ὡς σήμερον; Δὲν ἐπιθυμῶ πλέον τὴν ὀλεθρίαν ταύτην γνώσιν, προσέθηκε θραύουσα τὸ θαυμάσιον κάτοπτρον ἐν τῇ ἀβύσσῳ.

Ἐκτοτε τὰ πνεύματα δὲν ἔχουσι πλέον τὸ μυστήριον τοῦ γινώσκειν τὸ μέλλον· ἡ δύναμις των κατεστράφη καὶ δὲν φέρουσι πλέον ἡμῖν προρρήσεις, ἢ ὅπως κατεῖρωνευθῶσι τῆς εὐπιστίας ἡμῶν.

ΑΔΕΛΑΪΣ Σ...

Η ΚΟΡΗ

ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΗΑΙΔΩΝ

(ἐκ τῶν τοῦ Ἀρδερισὸρ) *

I

Ἐν τινι φιλανθρωπικῇ σχολῇ τῶν ἀπόρων παίδων εὐρίσκετο καὶ μικρά τις Ἰουδαία εὐτακτος, εὐφυῆς, καὶ μᾶλλον προεχωρημένη τῶν συμμαθητριῶν της εἰς ὅλα τὰ μαθήματα ἐκτὸς τοῦ ἱεροῦ, καθότι κατὰ διαταγὴν τοῦ πατρὸς της δὲν ἐδιδάσκετο εἰς αὐτό.

Καὶ ἐπετρέπετο μὲν εἰς τὴν κόρην νὰ ᾗ παρούσα κατὰ τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ, ἀλλὰ ἔχουσα πρὸ αὐτῆς τὸ βιβλίον τῆς γεωγραφίας ἢ τῆς ἀριθμητικῆς νὰ μελετᾷ τὰ μαθήματα τῆς ἐπιούσης. Τοῦτο ἡ εὐφυῆς κόρη τὸ ἐπραττεν ἐντὸς βραχυτάτου διαστήματος· καὶ μετὰ ταῦτα ἠκροάζετο σιωπῶσα τοῦ χριστιανοῦ διδασκάλου, ὅστις ταχέως ἀνεκάλυψε καὶ ἐπέισθη ὅτι ἡ Ἑβραία κόρη ἠκροάζετο ἐπιμελέστερον τῶν λοιπῶν.

Ὅτε ὁ πατὴρ της, πτωχὸς, ἀλλὰ τίμιος ἀνὴρ, ἔφερε κατὰ πρῶτον τὸ κοράσιον εἰς τὸ σχολεῖον, συνεφώνησε μετὰ τοῦ διευθυντοῦ, ὅπως ἐξαίρεθῇ τοῦ μαθήματος τῆς Χριστιανικῆς διδασκαλίας. Ἀλλ' ἐπειδὴ, ἐὰν ἀπῆρχετο τοῦ δωματίου κατὰ τὴν ἐν λόγῳ ὥραν, ὑπῆρχεν ὑποψία ὅτι ἤθελεν ἴσως ταραξῇ τὴν τάξιν καὶ ὅπερ θὰ δυσαρέστη τὸν διδασκαλόν, ἀπεφασίσθη νὰ μένῃ ἐν τῷ δωματίῳ ἀσχολουμένη εἰς τὴν μελέτην ἄλλων μαθημάτων.

Τοῦτο ὅπερ ἐκ τῶν ὑστέρων ἀπεδείχθη ἀδύνατον.

Ὁ διδασκαλὸς παρεκάλεσε τὸν πατέρα τῆς Σάρας (οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ κόρη) ἢ νὰ ἀποσύρῃ αὐτὴν ἀπὸ τοῦ σχολείου, ἢ νὰ συγκατατεθῇ ὅπως ἀκροᾶται ἡ θυγάτηρ του καὶ τοῦ μαθήματος περὶ Χριστιανικῶν

* Τούτου βιογραφίαν θέλομεν παρέξει τοῖς ἀναγνώσταις εἰς τὸ ἀμέσως προσεχὲς φύλλον.

καθηκόντων, καθότι ἐξηκολούθησε—«Δὲν δύναμαι νὰ μένω πλέον σιωπηλὸς παρατηρητῆς τῶν ἀκτινοβόλων ἐκείνων ὀφθαλμῶν τοῦ τέκνου σου, ἐν οἷς ἐν καὶ μόνον βλέμμα δεκνύει τὰ ζωηρὰ αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ Εὐαγγελίου αἰσθήματα.»

— «Δὲν γνωρίζω πολλὰ περὶ τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, τῶν δοθεισῶν εἰς τοὺς πατέρας ἡμῶν, ἀπεκρίθη ὁ πατὴρ κλαίων· ἡ μήτηρ ὅμως τῆς Σάρας μου ἦτο σταθερὰ εἰς τὴν πίστιν αὐτῆς καὶ πιστὴ θυγάτηρ τοῦ Ἰσραήλ. Ὅτε δὲ ἀπέθνησκε τῇ ὑπεσχέθην ὅτι ποτὲ δὲν θέλω ἐπιτρέψει εἰς τὸ τέκνον ἡμῶν νὰ δεχθῇ τὸ χριστιανικὸν βάπτισμα... καὶ ὀφείλω νὰ τηρήσω τὴν ὑπόσχεσίν μου, ἣν θεωρῶ ὡς συνθήκην μετὰ τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ.»

Κατὰ συνέπειαν ἡ Ἰσραηλίτις κόρη ἐγκατέλειπε τὸ σχολεῖον.

II

Πολλὰ ἔτη παρήλθον ἔκτοτε

Ἐν τινι κωμοπόλει εὗρίσκετο, ὡς ὑπηρέτρια παρὰ πτωχῇ οἰκογενεῖᾳ, κόρη τις πρεσβεύουσα καὶ ὑποτασσόμενη εἰς τὸν Μωσαϊκὸν νόμον. Ἡ κόμη τῆς ἦτο μέλαινα ὡς ἔβενος, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τῆς μέλανες ὡς νύξ, ἀλλὰ χαριέντες καὶ εὐθυμοὶ ὡς συνήθως τοῦτο ἀπαντᾷται εἰς τὰς θυγατέρας τοῦ Ἰσραήλ.

Ἦτο ἡ Σάρα.

Ἡ ἐκφρασίς τοῦ προσώπου, τῆς ἀναπτυχθείσης ἤδη νεάνιδος, προέδιδε τὸ κοράσιον ἐκεῖνο τὸ καθήμενον ἄλλοτε εἰς τὰ θρανία τοῦ σχολείου τῶν ἀπόρων παιδῶν καὶ ἀκροαζόμενον μετ' ἐνδιαφέροντος τοῦ χριστιανοῦ ἐκείνου διδασκάλου.

Κατὰ Κυριακὴν ἀντήχουν οἱ κῶδωνες τῆς ἐκκλησίας τῶν πιστῶν, οἱ ἤχοι τῶν ὀργάνων καὶ οἱ ὕμνοι τῶν ἐκκλησιαζομένων οἵτινες ἠκούοντο μέχρι τῆς οἰκίας ἐνθα ἡ Ἑβραία κόρη διέμενε καθ' ὅλα φιλόπονος καὶ πιστὴ!

«— Θέλω τηρήσει ἁγίαν τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου, ἐπιθύρῃς φωνὴ ἐντὸς αὐτῆς.» — Ἦτο ἡ φωνὴ τοῦ Νόμου.

«— Πλὴν ἡ ἡμέρα τοῦ Σαββάτου, διελογίζετο πάλιν, εἶναι ἡμέρα ἐργασίμου παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς. Τί ποιήσω;— Ἀλλὰ χρονολογεῖ ἄρά γε ὁ Θεὸς δι' ἡμερῶν καὶ ὥρων;» αὕτη ἦτο ἡ δευτέρᾳ σκέψις.

Ὅταν δὲ ἡ σκέψις αὕτη ὥριμασεν ἐν αὐτῇ ἀνεκουφίσθη καὶ ἤρξατο προσευχομένη καὶ αὕτη ἀνενοχλήτως κατὰ τὴν Κυριακὴν τῶν Χριστιανῶν. Καὶ ὅταν ὁ ἦχος τῆς ἀρμονίας καὶ τοῦ ὕμνου τῶν ἐκκλησιαζομένων ἐπεξετεινετο μέχρι τοῦ μαγειρίου, ἐν ᾧ αὕτη εἰργάζετο, καὶ αὐτὸς ὁ τόπος ἐν ᾧ ἵστατο ἐφαίνετο αὐτῇ ἅγιος. Ἦναιγε τότε τὴν Παλαιὰν Διαθήκην, τὸν θησαυρὸν καὶ τὴν παρηγορίαν τοῦ λαοῦ τῆς καὶ ἀνεγίνωσκεν αὐτὴν, ἔχουσα πάντοτε ὑπ' ὄψιν τοὺς λόγους, δι' οὓς ἐγκατέλειπε τὸ σχολεῖον, καὶ τὴν ὑπόσχεσιν, ἣν ὁ πατὴρ τῆς ἔδωκεν εἰς τὴν θνήσκουσαν μητέρα τῆς. Ἡ Καινὴ Διαθήκη ἦτο βιβλίον ἐσφραγισμένον δι' αὐτὴν καὶ ὅμως ἐγνώριζε πολλὰ ἐξ αὐ-

τῆς· καὶ τὸ Εὐαγγέλιον ὑπέφωσκεν ἀμυδρῶς πῶς ἐν ταῖς ἀναμνήσεσι τῆς νεαρᾶς τῆς ἡλικίας.

Ἐσπέραν τινὰ ἐκάθητο ἐν τινὶ γωνίᾳ τῆς αἰθούσης τῆς συναναστροφῆς. Ὁ δὲ κύριός τῆς ἀνεγίνωσκεν ἀρχαῖον βιβλίον ποαγματευόμενον περὶ παλαιᾶς παραδουσεως. Ἡ ὑπόθεσις ἦτο τοιαύτη

«Θύγγρος τις, ἱππότης, ἡχημαλωτίσθη ποτὲ ὑπὸ τινος. Πασσὰ κατ' ἐντολὴν τοῦ ὁποίου ἐξεύχθη εἰς ἄροτρον καὶ ἐμαστιγοῦτο μέχρις οὗτο τὸ αἷμα ἐξήρχετο ἄφθονον ἐκ τῶν πληγῶν καὶ ἐλειποθήκει σχεδὸν ἐκ τῶν πόνων καὶ τῆς συναίσθησεως τοῦ θνῆσκους. Ἡ πιστὴ σύζυγός του ἐξεποίησεν ἅπαντα τὰ πολύτιμα σκεῦη τοῦ πύργου ὑποθηκεύσασα καὶ αὐτὸν τὸν πύργον, ἐν ᾧ οἱ φίλοι τοῦ ἱππότητος συνέλεξαν δι' ἐράνων ἱκανὴν ποσότητα χρυμάτων διὰ τὰ λύτρα, ἅτινα ἄλλως κατήντων ὑπερβολικὰ καὶ σχεδὸν μυθώδη. Τέλος συνελέχθησαν καὶ ὁ δυστυχὴς ἱππότης ἐπέστρεψεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς οἰκογενείας του, ἀσθενὴς καὶ ἀπνυδισμένος ἐκ τῶν κακουχιῶν καὶ ταλαιπωριῶν. Ἀλλὰ δὲν ἠσύχασεν ἐπὶ πολὺ. Ταχέως νῆα πρόσκλησις πολέμου ἐγένετο κατὰ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ· ὁ ἱππότης προσεκλήθη καὶ δὲν περιέμενε περισσότερον... ἡ καρδιά του δὲν εἶχεν εἰρήνην οὐδ' ἀνάπαυσιν. Ἐπέβη τοῦ ἵππου του· καὶ τὸ αἷμα πάλιν ἐρόδιζε τὰς παρειάς του ἐν ᾧ ἡ ἰσχὺς καὶ ἡ ῥώμη ἐφαίνοντο ὅτι ἐπανῆλθον εἰς αὐτόν. Ἀνεχώρησεν εἰς τὸν πόλεμον καὶ τὴν νίκην.

Ὁ νικητὴς πασσὰς ἐγένετο αἰχμαλώτης του καὶ μετεκομίσθη εἰς τὸν πύργον του· ὅπου μετ' ὀλίγον ἀφίχθεις καὶ ὁ ἱππότης πρώτην φροντίδα ἔσχε νὰ παρουσιασθῇ αὐτῷ καὶ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ.

— Τί νομίζεις ὅτι σὲ περιμένει ἤδη;

— Γνωρίζω ἀπεκρίθη ὁ πασσὰς, ἀνταπόδοσις.

— Καὶ ἀνταπόδοσις; ἀλλ' ἀνταπόδοσις Χριστιανοῦ! Ὁ Χριστὸς ἐντέλλεται ἡμῖν νὰ συγχωρῶμεν τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν καὶ σὺ δὲν εἶσαι ἐχθρὸς μου; Ὁ Θεὸς ἡμῶν εἶναι ἀγάπη. Ἀπελθε ἐν εἰρήνῃ πορεύθητι εἰς τὸν οἶκόν σου· ἀλλ' ἔσο εἰς τὸ ἐξῆς πρᾶς· καὶ εὐσπλαγχνὸς πρὸς τοὺς δυστυχεῖς.

Ὁ αἰχμαλώτης κλαίων ἀνέκραξε.

— Ἡδυνάμην ἐγὼ νὰ ἐλπίσω ποτὲ τοιαύτην εὐσπλαγχνίαν, ἐν ᾧ προσεδόκων δικαίως βρασάνους καὶ ταλαιπωρίας; Ποτὲ δὲν ἐπίστευον καὶ ἡ ἀπελπισία με ὥρνησε νὰ λάβω τὸ δηλητήριον... Μετ' ὀλίγον ἀποθνήσκω ἀφεύκτως· ἀλλὰ πρὶν ἀποθάνω ἐξήγησάν μοι τὴν θεῖαν ταύτην διδασκαλίαν, τὴν διδάσκουσάν μοι τοιαύτην ἀγάπην καὶ εὐσπλαγχνίαν. Διδαξόν μοι αὐτὴν, ὅπως ἀποθάνω καὶ ἐγὼ Χριστιανός!

Ἡ προσευχὴ του ἐπληρώθη!

Τὴν διήγησιν ταύτην ἅπανα ἡ δμηγόρις ἠκροάζετο μετὰ συμπαιθείας καὶ πάθους ἐκτὸς τῆς Ἑβραίας κόρης, ἥς ἡ καρδία ἐπὶ τῇ ἀκροάσει ταύτῃ ἐφλέγετο· θρόμβοι δακρύων ἀνέβλυον ἐπὶ τῶν ἀκτινοβολούντων

ὀφθαλμῶν της καὶ κατεκλύοντο ἐπὶ τῶν ῥοδινῶν παρειῶν της.

Ἐκάθητο ἐν τῇ γωνίᾳ της πρὸς αὐτὴν καὶ ταπεινὴ τῇ καρδίᾳ, ὡς ὅτε ἐκάθητο εἰς τὰς σανίδας τοῦ σχολείου, εἰσθηνομένη τὸ μεγαλεῖον τοῦ Εὐαγγελίου.

Πλὴν καὶ πάλιν οἱ λόγοι τῆς θνησκούσης μητρὸς «Νὰ μὴ γίνῃ ἡ κόρη μου Χριστιανή» συνδυαζόμενοι μετὰ τοῦ γράμματος τοῦ νόμου

«Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου.»

ἠνάγκαζον τὴν Ἑβραίαν κόρην νὰ σκέπτηται: «Δὲν »εἶναι ἐπιτετραμμένη εἰς ἐμὲ ἡ εἰσαγωγὴ εἰς τὴν κοινῶν τῶν Χριστιανῶν.

«Μὲ ὑβρίζουσι διότι εἰμι Ἑβραία—οἱ παῖδες τῶν γειτόνων μὲ ἐσίρῳζον προχθὲς ἰσταμένην πρὸ τῆς θύρας τῆς ἐκκλησίας, θεωροῦσαν τὰς καιομένας λαμπάδας καὶ ἀκρωμένην τῶν ἀναπεμπομένων τῷ Θεῷ

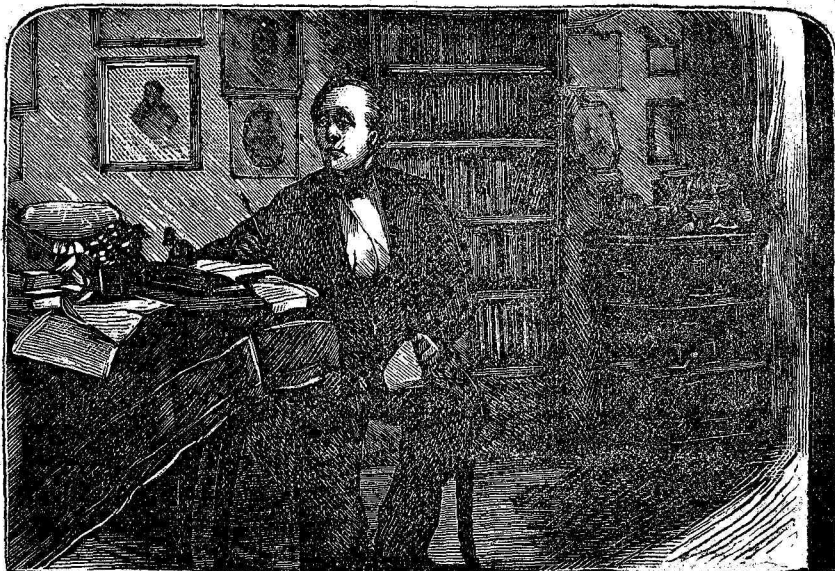
συνετῆραι αὐτὸν ἐργαζομένη μέχρι νυκτός· διότι οὐδεὶς τῶν συγγενῶν ἤλθεν εἰς βοήθειαν αὐτοῦ.

Ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἡ χήρα ἐγένετο ἀσθενέστερα καὶ τέλος κατέπεσεν εἰς τὴν κλίνην κοιτομένη ἐπὶ πολλοὺς μῆνας. Ἡ Σάρα εἰργάζετο καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ἐνοσῆλευε τὴν ἀσθενῆ καθημένην παρὰ τὴν κλίνην της ἥτο ἡπίου καὶ εὐσεβοῦς χαρακτήρος. Ἦτο ἄγγελος εὐλογίας εἰς τὸν οἶκον τῆς πενίας.

Πέραν ἐκεῖ ἐπὶ τῆς τραπέζης εὐρίσκειται ἡ βίβλος.

Ἀνάγνωθί μοι τι ἐξ αὐτῆς· διότι ἡ νύξ εἶναι τόσῳ μεγάλη! ὦ ναι, τόσῳ μακρὰ! καὶ ἡ καρδία μου διψᾷ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου.» Εἶπεν ἡ ἀσθενοῦσα πρὸς τὴν Σάραν.

Ἡ Σάρα ἔκυψε τὴν κεφαλὴν· ἔλαβε τὸ βιβλίον, ἤνοιξεν αὐτὸ καὶ ἀνέγνωσεν εἰς τὴν νοσοῦσαν. Δάκρυα ἴσταντο ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν της ἀκτινοβολοῦντα εἰς

Ὁ X. X. Ἄνδρουν ἐν τῷ γραφεῖῳ του.

ὕμνων καὶ ἐπαίνων. Ἀφ' οὗτου ἐκάθητο ἐπὶ τῶν ξυλίνων ἐδρῶν τοῦ σχολείου ἡσθάνθη τὴν δύναμιν τοῦ Χριστιανισμοῦ, δύναμιν εἰσπερχομένην λίαν βραδέως εἰς τὴν καρδίαν μου, ὅσῳ καὶ ἂν κλείω τοὺς ὀφθαλμούς. Ἀλλὰ δὲν θὰ σὲ λυπήσω ἐν τῷ τάφῳ, οἶμοι! ἀγαθὴ μου μητὲρ! Οὐχί, δὲν θὰ ἐπισημώσω εἰς τὸν ἔρκον τοῦ πατρὸς μου! Ποτὲ δὲν θὰ ἀναγνώσω τὴν βίβλον τῶν Χριστιανῶν, ὅσῳ καλὴ καὶ ἂν ᾖ αὕτη. Ἐχω τὴν θρησκείαν τοῦ λαοῦ μου καὶ εἰς αὐτὴν θὰ ἐμμένω.»

III

Ἐτη πολλὰ παρήλθον ἔκτοτε.

Ὁ κύριός της ἀπέθανε. Ἡ χήρα του περιέπεσεν εἰς πτωχίαν καὶ ἡ ὑπηρετρία ἐκόμειτο νὰ ἀπολυθῇ.

Ἀλλ' ἡ Σάρα ἀπεποιετο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν οἶκον. Ἐγένετο ἡ βρακτορία αὐτοῦ ἐν δεινοῖς καιροῖς καὶ

τὴν λάμπειν τοῦ φωτός, ὡς οἱ ἀναγινωσκόμενοι λόγοι εἰς τὴν καρδίαν της.

«Ὁ ἀγαπητὴ μου μητὲρ, ἐπιθύρῃς νὺ ἐκυτῇ, τὸ τέκνον σου δὲν θὰ δεχθῇ τὸ βάπτισμα τῶν Χριστιανῶν οὐδὲ θέλει εἰσελθεῖν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν αὐτῶν. —Οὕτω σοι ἔδοξε· καὶ θὰ σεβασθῶ τὴν ἐντολήν σου. Θὰ μένωμεν ἡνωμένοι ἐν τῇ γῇ Ἀλλὰ πέραν τῆς γῆς ὑπάρχει ὑψηλοτέρα ἔνωσις· ἡ μετὰ τοῦ Θεοῦ! Οὗτος θὰ ᾖ πλεονέκτημα ἡμῶν καὶ θέλει ὁδηγήσει ἡμᾶς διὰ τῆς κοιλάδος τῆς σκιάς τοῦ θανάτου. Αὐτὸς δίδει τὴν βροχὴν καὶ μετ' αὐτῆς τὴν εὐφορίαν εἰς τὴν γῆν. Τὸ ἐννοῶ—δὲν γνωρίζω πῶς συνέπεσε νὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν· ἀλλὰ τὸ γνωρίζω, διὰ μέσου Αὐτοῦ διὰ μέσου τοῦ Χριστοῦ!»

Καὶ ἀνετινάχθη ἅμα ἐπρόφερος τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο ὄνομα, καὶ ἐπῆλθεν ἐπ' αὐτὴν τὸ βάπτισμα ὡς φλόξ πυρός· τὸ σῶμά της ἀνετινάχθη, τὰ μέλη της ἔτα-

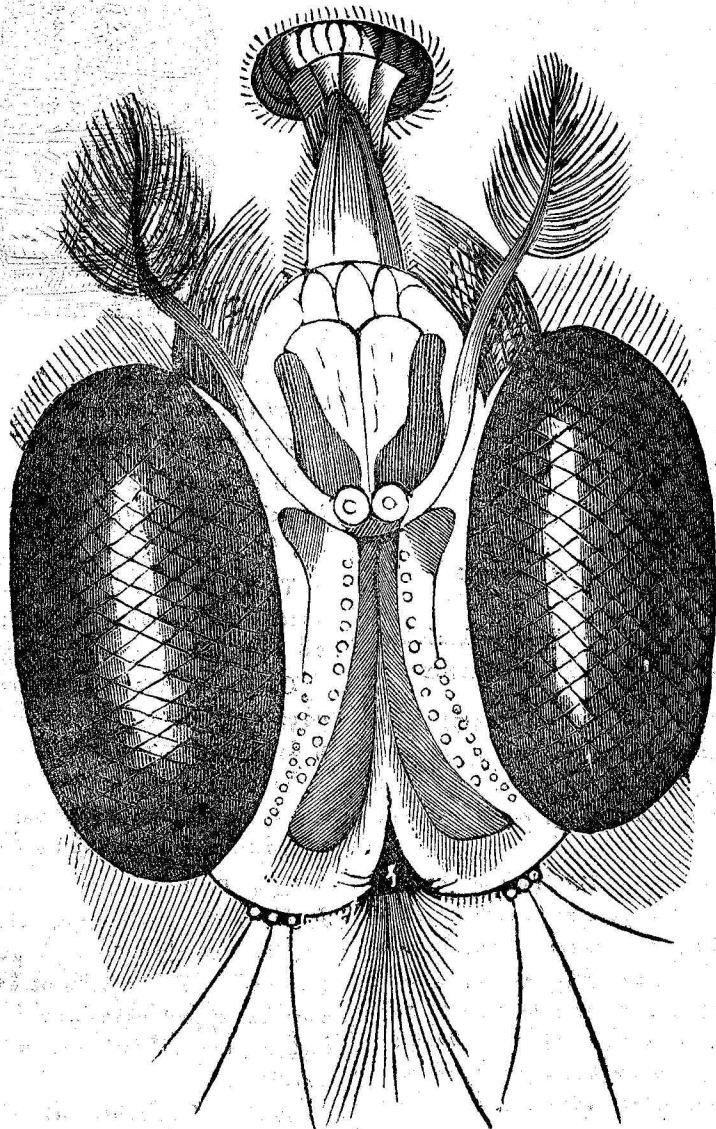
ράχθησαν και έπεσε λιπόθυμος, γενομένη ασθενεστέρα και αυτής της νοσούσης παρά τη κλίνη της οποίας έγρηγόρει.

Ταλαίπωρος Σάρα!—άνεκραξαν οι παρестώτες—κατεπονθήθη υπό του καμάτου και της άγρυπνίας.

Την μετεκόμισαν εις τήν νεκροφυτήριον των πενήτων ασθενών. Εκεί έπέθανε και έκαθεν μετεκόμισαν αυτήν εις τόν τάφον, αλλά όχι έν τῷ κοιμητηρίῳ

μονήρους τάφου· και η κοιμωμένη υποκάτωθεν αυτού συμπεριλαμβάνεται εις την πρόσκλησιν της αναστάσεως, έν όνόματι Αυτού, όστις έλάλησεν εις τους μαθητάς αυτού:

«Ιωάννης μὲν έβάπτισεν ύμᾶς έν ύδατι, έγώ δέ βαπτίσω ύμᾶς έν Πνεύματι Ἁγίῳ!»

Κεφαλή μύιας θεωμένη διά του μικροσκοπίου.

των Χριστιανών, διότι εκεί δὲν υπήρχε τόπος διά τήν Ἑβραϊάν κόρην· έξωθεν του τείχους άνεσκάφη ό τάφος ούτης.

Πλὴν ό ήλιος του Θεού, όστις φέγγει επί των τάφων των Χριστιανών, ρίπτει επίσης τὰς ακτίνας του και επί του τάφου της Ἑβραίας κόρης υπεράνω των τειχών· ότε δέ ή ψαλμοδία ήγει έντός του κοιμητηρίου των χριστιανών, άντηχεί επίσης και επί του

ΑΟΡΑΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Συνεχίζοντες τὸ έν τῷ πρώτῳ ήμῶν φύλλῳ άρθρον παραθέτομεν ένταύθα κεφαλήν μύιας θεωμένην διά του μικροσκοπίου. Παρατηρουμένη αὕτη διά γυμνοῦ όφθαλμοῦ φαίνεται ως μή έχούσα έν τῷ οργανισμῷ της οὐδέν μαρτυροῦν τήν πανσοφίαν του Πλάστου, ἀλλ' όμως θεωμένη διά του τσοῦτου πλουτίσαντος